

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Aquesta transcripció està pendent de verificació i correcció. Pot contenir, doncs, errades de fidelitat i incorreccions lingüístiques i no es pot considerar com una publicació oficial

Fitxer 1

Ple del Parlament

VIII legislatura / Cinquè període / Dimecres, 1 d'octubre de 2008

Ple del Parlament

Presidència

del M. H. Sr. Ernest Benach i Pascual

Sessió núm. 43, segona reunió

SESSIÓ NÚM. 43.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a ***. Presideix el president del Parlament, acompanyat

dels vicepresidents primer i segon, la secretària primera i els secretaris segon, tercer i quart. Assisteixen la Mesa la secretària general i el lletrat major / la lletrada Sra. *** i el lletrat Sr. ***.

de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general, el lletrat major, la lletrada Sra. *** i el lletrat Sr. ***.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern /

Al banc del Govern seuen els consellers de la Vicepresidència, d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, d'Economia i Finances, de Governació i Administracions Públiques, de Política Territorial i Obres Públiques, la consellera de Justícia, els consellers d'Educació, de Cultura i Mitjans de Comunicació, la consellera de Salut, el conseller d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural, la consellera de Treball, el conseller

d'Innovació, Universitats i Empresa, la consellera d'Acció Social i Ciutadania, i el conseller de Medi Ambient i Habitatge.

El president

Es reprèn la sessió.

Debat

sobre l'orientació política general del Govern (tram. 255-00003/08)
(continuació)

Prossegueix el debat amb les intervencions dels representants dels grups parlamentaris. L'ordre d'intervenció serà de major a menor.

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyor Artur Mas.

El Sr. Mas i Gavarró

Gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat. Conselleres i consellers. Senyores diputades i senyors diputats. M'agradaria començar en aquesta intervenció de mitja hora per contestar un discurs de més de dues hores amb el qual ens va obsequiar i –diguem-ne– «delectar» el president de la Generalitat. I, per tant, ja em disculparan si en algun moment, doncs, he de fer una síntesi potser excessiva d'alguns temes, però espero que, després, en alguna rèplica posterior, doncs, em pugui allargar amb altres coses que ara no puguin sortir.

M'agradaria començar –com deia– per on va acabar el president. El nostre país, efectivament, Catalunya, té –crec jo– prou solidesa, té prou entitat, té prou actius, té prou energies, té prou persones –sobretot, té prou persones–, té prou institucions –entramat d'institucions– com per superar dificultats, encara que siguin serioses. I no només superar dificultats, fins i tot, plantejar-se reptes realment importants. Jo n'estic plenament convençut.

Per altra banda, si les persones que intentem representar o liderar aquest país no confiéssim en el país mateix o en les seves possibilitats, què hi fariem, en aquí? Per tant, és obvi –és una evidència– que això ha de ser d'aquesta manera.

Tot això, conscients dels punts febles i dels punts forts que té la nostra societat –que els té, sense idealitzar-la–, dels seus vicis i de les seves virtuts. També, perquè no dir-ho, dels seus complexos –que hi són–, però també de les seves heroïcitats.

Només el fet que Catalunya segueixi existint com a poble, com a país, com a nació ja és, per si mateixa, una heroïcitat.

Ara bé, aquella apel·lació que vostè feia als valors tradicionals de Catalunya –la cultura de l'esforç, l'afany de superació, «el gust per la feina ben feta», ens deia el president–, vol dir que aquests valors dits per vostès sonaven a convincents? Perquè vostès s'han passat una pila d'anys qüestionant aquests valors fins a la ridiculització. Se'n recorden de tot allò que va durar tants anys de «la Catalunya xirucaire», «la Catalunya provinciana», «la Catalunya dels botiguers»? Que era la Catalunya que pencava, era la Catalunya de l'esforç, era la Catalunya del treball, era la Catalunya de l'afany de superació.

I davant d'això què hi havia? Davant d'això què hi havia? Perquè vostès, aquells valors, els posaven sobre la taula, no? Hi havia el cosmopolitisme, hi havia la transgressió –que encara hi és– i no sé quantes coses més.

Per tant, sí, senyor; sí, senyor president. La Catalunya real que ha anat endavant, aquella que ha tingut l'heroïcitat de mantenir-se en peu és la Catalunya que ve d'aquesta cultura i d'aquests valors que ahir vostè deia i que, desgraciadament, els partits que representen el Govern no han precisament exalçat durant molts i molts anys.

Crec que va faltar, en el seu discurs –si m'ho permet–, una gran dosi d'autocrítica.

Vostè va començar la seva intervenció dient: «Hem de parlar clar» –més o menys, no recordo les paraules precises–, «hem de fer un diagnòstic real.» I en aquest diagnòstic real, jo em pregunto: «Quina autocrítica ahir va assumir el Govern davant de la situació del país i el seu president?» Vostè semblava un cronista extern, que

mirava el país com si el país no tingués re a veure amb vostè. I vostè és el màxim responsable de tot el que està passant. El primer i màxim responsable; no l'únic, però el primer i màxim i responsable és vostè i, al costat seu, el seu Govern. I semblava que això, doncs, no tenia re a veure amb el Govern. Fins i tot, es va permetre vostè donar lliçons amb forma pràcticament de sermó sobre el que s'havia de fer respecte a la feina i a l'exigència.

I la pregunta que es pot fer qualsevol persona del carrer és: «Escolti'm, i l'exigència del Govern? I la feina del Govern? I el fet d'actuar amb diligència del Govern? I tot això on és?» Perquè, si algú ha de donar exemple, és precisament el Govern mateix i el seu president, de tot això. I resulta que, aquí, el Govern, doncs, passa i, fins i tot, segons vostè, amb nota alta. Això sí, exigint als demés que facin aquesta feina, com si la gent, senyor president, no tingués ganes de fer-la, aquesta feina.

Vostè no entén que aquí hi ha un munt de gent en aquest país que està pencant o que té moltes ganes de pensar i que, si no penca més, és precisament perquè no hi ha la feina que hi hauria d'haver, com després li comentaré? O les possibilitats que hi hauria d'haver? I que veu en el Govern exactament allò que no hauria de ser, des del punt de vista de la solidesa, des del punt de vista de l'entitat, des del punt de vista de la credibilitat. Hi ha molta gent d'aquesta; no li diré «tothom», evidentment, alguns fans deuen tenir vostès. Però, els asseguro que molta gent, en aquest moment –fins i tot, gent que els ha votat, se sorprendrien–, té aquesta visió del Govern i del seu funcionament.

Bé, anem a la situació econòmica. Vostè també hi va fer una relació, una aproximació; jo tampoc la hi vull deixar de fer perquè, òbviament, és un dels grans temes, si no, el gran tema que tenim a sobre la taula en aquest moment.

Hi ha una dimensió internacional –vostè té raó–, és la pura evidència, és una obvietat i, en aquesta dimensió, poca cosa hi podem fer des d'aquestes institucions; tampoc el Govern, en aquí, hi té un marge d'actuació excessiu. Per tant, deixem-ho de banda. És una dada important, però no hi podem fer front directament.

Ara bé, la crisi també té una dimensió interior. No és veritat que tot vingui de fora. De fora ens ve l'encariment del preu del petroli, per exemple, o una situació financera

complicada, per exemple. Però, hi ha moltes altres coses que vénen de dintre i ara és el moment de fer-hi front, perquè els deures no s'han fet abans. I, si s'haguessin fet abans, moltes d'aquestes coses de la cara interior de la crisi, aleshores, en aquest moment, estarien molt més ben enfocades.

I, aleshores, ve –en aquesta dimensió interior– el següent, no? La pregunta que ens fem molts, vista la història del que eren els governs i els presidents de la Generalitat. On és el president de la Generalitat? Des del punt de vista del projecte econòmic a nivell català i a nivell del conjunt de l'Estat. On és? On és el seu Govern? És que vostès –literalment– «no existeixen». En política econòmica, vostès no existeixen, no són referent, ningú els té en compte pràcticament per a res.

Vostès han sentit algun dia algú que, fora de Catalunya, digui: «Mira, escolta'm, aquest és el projecte econòmic del Govern de la Generalitat i del senyor José Montilla, que està incidint a Madrid, que està comarcant o coliderant la política econòmica.»

Hi han hagut altres crisis a l'Estat espanyol, a principis dels noranta. Com es dirigia la política econòmica en aquell moment? Doncs, escolti'm, en bona part, des de Catalunya. I no em dirà que vostè no té força –no em dirà que vostè no té força–? Perquè, escolti'm, té vint-i-cinc diputats a Madrid; més que qualsevol altre Govern de la Generalitat. Cap Govern de la Generalitat havia tingut tant suport a Madrid, tanta força teòrica a Madrid, com té vostè. Vint-i-cinc més els d'Esquerra, més els d'Iniciativa; al final, en són vint-i-nou. I què fan aquests diputats i diputades? On són? Quina és la seva veu? Potser, és que hi ha una nova «cultura de la veu» que vol dir estar en silenci, pot ser; potser ens ho acabaran explicant així.

Però, escolti'm, vostès no són referent en un tema fonamental, en un tema capital, en un tema que el Govern de Catalunya i el seu president haurien d'estar marcant la pauta. Entre d'altres coses, perquè els d'allà, en aquest moment, de projecte econòmic no en tenen tampoc ni un i vostè ho sap.

I l'absència de Catalunya, en aquest sentit, és clamorosa, senyor president – clamorosa.

Què vol dir «actuar i liderar»? Doncs, miri, com a mínim, voldria dir –com a mínim– actuar en sis camps davant de la crisi. Cap d'ells pot produir miracles –ja li admeto– ni solucions immediates –també és cert–, però s'hi ha d'actuar i s'hi ha d'actuar a fons. Per exemple, tot aquest tema que s'està comentant cada dia de com a les empreses els arriba liquiditat, que vol dir diners per poder funcionar i per poder invertir.

Aquí no s'està fent tot el que es podria fer. Ja no dic des del Govern de la Generalitat només, sinó des del conjunt de les institucions de l'Estat. I vostès haurien d'estar marcant la pauta perquè, aquí, hi va la benzina que després serveix perquè les empreses funcionin. És com si vostè tingués una peixera i li tragués l'aigua. Què passaria amb els peixos? Doncs, ja ho sabem. Una.

Segona cosa que s'hauria d'estar fent. Un pla seriós de lluita contra la inflació, perquè la inflació és el tèrmit que s'està menjant el poder adquisitiu de molta i molta i molta gent. I això no es fa. I Espanya i Catalunya, també, és una de les zones de tot l'Estat espanyol que té una inflació més alta, amb un creixement en aquest moment més baix; equació diabòlica.

Tercera cosa que s'hauria d'estar fent. Un programa potent d'infraestructures que s'executessin. Vostès ho veuran, després li preguntaré quina ha estat l'execució de les inversions de l'Estat, per exemple, durant l'any 2007. Si no passen del 75 per cent. El 25 per cent, una quarta part de tots els diners que estan en el pressupost, s'acaba simplement no executant, en un moment que es necessita –com el pa que es menja– que hi hagi una acció forta i potent per part de les administracions per suplir la pèrdua d'activitat d'alguns sectors econòmics importants del nostre país.

Un programa seriós d'exportació. Vostès saben que Catalunya i el conjunt de l'Estat són una de les economies del món amb més dèficit comercial? És a dir que importem moltíssim més del que som capaços d'exportar? Ja sé que Catalunya dintre de l'Estat és una potència exportadora. Però, el balanç final no és bo i aquí ningú es pren seriosament

...precisament el tema de l'exportació, tothom hauria d'estar bolcat en aquest sentit i no és així.

Un altre exemple, un Pla d'energia i de transport perquè afecta la productivitat de les empreses, vostès n'han sentit a parlar d'un gran pla d'energia per no dependre tant del petroli a nivell de l'Estat espanyol? Seriosament? Jo vaig escoltar molt atentament el congrés del PSC del mes de juliol, vostès van parlar de l'energia nuclear. Senyor Montilla, el seu Govern està avui en disposició de fer un debat intern sobre això? Ja no dic extern, perquè seria un batibull immens, intern? Simplement per equilibrar les fonts energètiques, simplement per això.

O, per exemple, un programa potent d'incentius fiscals, Espanya segueix tenint –i, per tant, Catalunya també– l'impost de societats més alt de tota la Unió Europea, o un dels més alts, malgrat algunes rebaixes que es van fer en l'anterior legislatura, però traient-se deduccions per la innovació i per l'exportació. Doncs, bé, escolti'm, es pot fer un programa de rebaixes fiscals per a les famílies, Convergència i Unió ho ha proposat i també per a les empreses. I òbviament un programa seriós, després m'hi referiré, de lluita contra l'atur. Tot això es podria fer.

Perquè sap quin és el balanç en aquest moment, senyor president? Doncs el balanç és un balanç fumut, perquè el que està passant desgraciadament és que hi ha menys empreses, perquè tanquen empreses i, a més a més, més aturats, perquè la gent perd la feina, no tothom afortunadament, però hi ha gent –molta gent– que perd la feina. I aquest és un balanç contra el qual s'ha de fer alguna cosa potent, alguna cosa d'envergadura, no simplement passar el dia a dia que tenim la impressió que va ser una mica el fil roig, vostè ho deia, del seu discurs d'ahir. Allò era el discurs d'anar fent, de qui dia passa any empeny, de no entendre què és el que està passant, ni quina reacció s'ha de tenir per part dels governs i dels presidents davant del que està passant. Si m'ho permet, dit amb tota la humilitat, amb tota la modèstia, aquesta és la meva impressió i la de Convergència i Unió.

Vostès em podrien dir: «No, no, és que és clar, estem tan concentrats amb la feina portes endins que no ens dóna temps d'influir portes enfora.» Podria dir això, no? Doncs, miri, tampoc –tampoc. Li donaré quatre o cinc dades que vostè ahir va obviar i

que, home, s'han de saber, són conegudes algunes d'elles, però s'han de dir perquè també és balanç de l'exercici que acabem, eh? Per exemple..., i aquest és balanç seu ara, eh?, quan dic seu no vull dir que tota la responsabilitat sigui seva, que quedi clar, però el balanç és seu perquè vostès són el Govern i vostè és el president. Des del mes de gener..., perdó, durant el mes d'agost –últimes dades conegudes–, més de sis-cents aturats cada dia, durant el mes d'agost; des del mes de gener d'enguany, més de tres-cents aturats cada dia; i des del mes de setembre de l'any passat –últim debat de política general–, més de dos-cents aturats cada dia. Aquesta és una dada, eh?, del que està passant i ahir semblava que tot això no existia.

L'índex de pobresa a Catalunya ha pujat o ha baixat? Agafin les dades de l'Institut d'Estadística de Catalunya que depèn de la Generalitat, ha pujat fins al 19 per cent. Llegeixin un estudi de la UGT sobre què està passant amb la feina i l'ofici de la gent jove. L'últim que van publicar, de fa poques setmanes, saben què deia? Doncs deia exactament que hi ha 33.000 joves en els darrers tres anys, 33.000 joves de menys que vint-i-quatre anys, que no tenen ni ofici ni benefici, que ni estudien ni treballen, fins a arribar a una xifra de gairebé cent mil. Vostè creu que aquest país, Catalunya, es pot permetre que cent mil persones de setze a vint-i-quatre anys ni estudiïn, ni treballin? Això està passant.

De la mateixa manera que està passant l'increment del fracàs escolar i vostès ho saben, i a més a més crec que ho reconeixen, ahir això no va sortir massa, però poc o molt el conseller d'Ensenyament això ho reconeix, no? Increment del fracàs escolar i a més a més no hi ha ni un sol, però és que ni un, eh?, ni un sol informe que surti publicat de qualsevol entitat seriosa que deixi el panorama educatiu català en bones condicions, malgrat l'ingent esforç que fan els ensenyants perquè això vagi millor, ni un. I aleshores vostè diu: «Llei d'educació.» D'acord, i vostè sap que Convergència i Unió, en aquest tema de la Llei d'educació, no només li ha estès la mà, sinó que a més a més està disposada a col·laborar passi el que passi dintre del Govern de la Generalitat, vostè ho sap, i ho mantindrem fins al final a condició que la llei que surti d'aquest Parlament sigui una llei que pugui [#] romandre en el temps independentment del Govern que hi hagi a Catalunya, i crec que és una demostració en un tema central de país d'una actitud de país, que és la que ha de presidir

Convergència i Unió. Si algun soci seu de Govern li diu que no, tranquil perquè vostè la majoria parlamentària la tindrà –la tindrà–, sempre i quan, ho torno a dir, sigui la llei que ha de ser i això evidentment té una sèrie de peatges ideològics, allò que dèiem dels valors i de tot allò, no?, doncs té una sèrie de peatges ideològics per fer les coses, a criteri nostre, ben fetes.

I el poder de compra de les famílies catalanes, com dirien que ha anat vostès? Que deu ser un indicador important, no? Doncs, miri, hi ha set comunitats autònomes que ens passen per davant, Aragó inclosa, set. I aleshores ens preguntem: aquest és un bon balanç, senyor president, per a un Govern que s'autoanomena d'esquerres i progressista? Vostès estan satisfets d'aquest balanç? Que també existeix, que són dades molt contundents, i molt feridores, i molt punyents. Vostès estan satisfets, tant que es diuen d'esquerres, progressistes i no sé quantes coses més, d'un balanç d'aquestes característiques? Perquè sap què passa? Que la crisi és econòmica, és veritat, però les conseqüències són socials i aquí és on el Govern de la Generalitat hauria d'estar actuant amb tota contundència també i amb tota fermesa. I vostè ahir va intentar, diguem-ne intentar, fer veure que sí que estaven fent coses, i segurament en fan i en coneixem algunes, i algunes fins i tot estan en la línia correcta i no els dic que no, i crec que dient-ho així, doncs, fem honor estrictament a la veritat. Ara bé, també els he de dir que hi ha un munt de coses que vostès o no les fan o no les fan bé.

I recordo molt bé que fa un temps enrere el president, al començament de la legislatura, ens deia que una de les seves màximes seria actuar racionalment i atendre càlidament, va dir això exactament, vostè suposo que ho recorda perquè eren paraules seves, actuar racionalment i atendre càlidament. I jo em pregunto: vostè creu que l'aplicació de la Llei de la dependència és una forma càlida d'actuar i d'atendre bé la gent? Però, escolti'm, si és un desastre monumental. Es va fer una llei d'aquelles que vostès en diuen d'esquerres, prometent l'oro i el moro absolutament a tothom, aixecant unes expectatives immenses per gent necessitada que ho passa molt malament i després resulta que no hi havien els diners. I no és que no hi haguessin els diners ara que hi ha crisi, no, és que no hi eren des del primer dia que es va fer la llei. I vostès en van ser directament responsables, van acceptar el frau nacional

que significa que el Govern espanyol fiqui el nas en les polítiques socials bàsiques de Catalunya sense dir ni piu, i no només van acceptar el frau nacional sinó que a més a més van fer una llei que, des d'un punt de vista de sensibilitat social, té unes mancances tremendes, però tremendes vol dir tremendes. No hi ha capacitat de gestió i a més a més no hi ha diners per aplicar-la i, per tant, s'estan frustrant un munt d'expectatives de gent, ho torno a dir, molt necessitada, amb necessitats molt punyentment viscudes a dintre de casa seva. En la rèplica li puc posar algun exemple en aquest sentit.

Vostè creu que és actuar racionalment començar el curs escolar amb mil barracons? Perdó, no, se'n diuen aularis d'això ara, no?, aularis. Abans en deien barracons i els criticaven. Mil, el doble que l'any 2003, (*Remor de veus.*) sí, sí, no protestin, no, perquè aquesta és la realitat reconeguda per vostès mateixos. Si volen no li diem barracons, no s'excitin, no li direm barracons, li direm aularis, però més o menys tenen la mateixa forma que els barracons d'abans, més o menys, ho recorden, no?

Llars d'infants. És actuar càlidament haver compromès trenta mil places del 2004 al 2008 i no haver passat de quinze mil? Sí, sí, no és clar, si vostès... (*Remor de veus.*), perdonin, si vostès compten totes les que hi ha, doncs, mirin, és clar, n'hi ha més, perquè ja se n'havien fet bastantes, no totes les necessàries, no tot... (*Remor de veus.*) Però és així i no els hauria de doldre perquè, escolti, a mi no em dol que vostès facin llars d'infants, perquè és bo pel país, doncs a vostès no els hauria de doldre que n'hi haguessin d'abans, home, perquè també era bo pel país, o és que són dos països diferents? Per tant, tranquils, se n'han fet la meitat de les que s'havien de fer, d'acord amb els compromisos de la mateixa iniciativa legislativa popular. Ja està, no passa res, sí que passa, ho reconeixen i punt. Però això no és actuar racionalment, ni atendre càlidament les persones que necessiten que la criatura pugui anar a una llar d'infants.

O les residències de gent gran, que també és un altre exemple clar de política social, no?, i d'atendre càlidament la gent que ho necessita, discapacitada o gent gran. Vostès van prometre, al començament del primer tripartit, deu mil places –deu mil. Saben quantes n'han fet de promoció pública –pública? Que són aquelles amb les

que vostès creuen més, no? Oi que sí? Una mica més de sis-centes. Caram! Quina diligència, senyor president. Aquella que vostès recomanen als ciutadans, per què no se l'apliquen a vostès fent política social amb majúscules precisament per la gent necessitada? O és que això de la diligència i de l'eficàcia i del gust per la feina ben feta per vostès no hi va tot això? Només és una recomanació al país però no és una autorecomanació per al Govern. Complements de pensions, suport a les famílies amb criatures de menys de tres anys, n'hi parlaré a la rèplica perquè he d'encetar algun altre tema que també li volia comentar.

Crec que explicades així les coses arribem a un punt que per a mi és fonamental i és..., el Govern..., amb la que està caient, per entendre'ns, i amb les dificultats tan serioses que hi ha a tots els nivells, i amb la preocupació que hi ha per part de la gent lògica i natural, i les incerteses de tota mena, el Govern hauria de transmetre confiança d'una manera exemplar. I jo crec, senyor president, que el seu Govern de confiança no en transmet, que no respon a aquestes característiques de la confiança.

Vostè ahir feia referència a dos episodis, i aquí si que vostè em va preocupar molt quan ho va explicar, li he de ser sincer. Va dir «De la sequera i de tot l'escàndol de rodalies en traurem lliçons positives.» Com si vostès allò ho haguessin fet meravellosament bé. És a dir, les bones lliçons què són? Enganyar el Parlament? Enganyar l'opinió pública? Ineficàcia a dojo? Subordinació a Madrid, donant-li el timó de tota l'operació en un moment determinat? Que cada partit del Govern fes el discurs per la seva pròpia parròquia a veure qui agradava més als seus? Aquestes són les bones lliçons que podem treure del tema de la sequera? Jo diria que més aviat no, sort vam tenir de la Moreneta i de la santa paciència dels catalans. Sí, sí, sort en vam tenir.

Vostè creu que una persona aturada pot confiar –confiar–, una persona que ha perdut la feina pot confiar en el seu Govern? Analitzin el Servei d'Ocupació de Catalunya. Sap què ens va dir, senyor Montilla, ahir? Ens va dir que estaven fent un Pla de formació per a la gent que treballa al Servei d'Ocupació perquè sàpiguen com ajudar a donar feina a la gent. Vostè s'imagina un navegant que en un moment determinat té una via d'aigua, com és ara la crisi econòmica, i que quan l'ha de reparar es dedica a

reparar les eines? I li diuen «Escolti, però que està entrant aigua», i diu «No, esperi, esperi, que joestic reparant les eines ara.» Doncs, escolti'm, això és el que vostè ens va dir –això és el que vostè ens va dir. Sap quantes col·locacions ha fet el Servei d'Ocupació de Catalunya en percentatge sobre el total? Menys del 10 per cent, vostès són irrellevants des del punt de vista de donar ocupació a la gent, absolutament irrellevants, com si no hi fossin. Mirin que és sensible aquest tema en aquest moment, eh? Miri que hauria de ser l'abc del Govern, per entendre'ns, eh? Doncs, escolti, aquesta és la realitat. I ara es dediquen a formar la gent de dintre per veure si d'aquesta manera poden fer millor la seva feina. Porten cinc anys governant el Servei d'Ocupació de Catalunya, no cinc dies, eh?, cinc anys.

Les empreses en general, vostè creu que se senten ben ateses per part del Govern? Vostè pot pensar que sí –pot pensar que sí. Però, escolti'm, jo no m'hi puc estendre ara, però li asseguro una cosa i, si no em vol creure, no em cregui, lògicament, està en el seu dret, no?, hi ha empreses que ens truquen a nosaltres que estem a l'oposició i que no manem demanant...

Fitxer 03

...el Govern els rebi. Vostè s'imagina aquest espectacle grotesc i dantesc? Sí, sí, ens truquen a nosaltres demanant que el Govern els rebi! No que els resolgui els problemes, no; que els rebi.

I jo no sé quins esforços estan fent ara per simplificar el funcionament de l'Administració, però si vostès paren una mica l'orella i escolten la gent crec que arribaran a la conclusió que avui dia ficar-se a l'Administració de la Generalitat és ficar-se, per part de qualsevol empresa o professional, en un laberint del qual se sap com hi entres però no se sap com en surts. Aquesta és una bona part de la veritat. I, senyor Baltasar, no rigui tant perquè una part del problema és vostè. *(Remor de veus i alguns aplaudiments.)*

En aquesta línia que els deia de la confiança, agafin qualsevol sector productiu; jo em referiré, encara que sigui en uns segons, per exemple, a la pagesia. Parlin amb la

gent que està al capdavant de les institucions, de les organitzacions. Què els diuen? Jo els puc dir el que ens diuen a nosaltres. Ens diuen: «El camp català està abandonat a la seva sort en aquest moment.» Així. Ens diuen: «S'han carregat el Programa d'incorporació de joves agricultors.» No ho diem nosaltres, eh?, ens ho diuen els altres. Ens diuen: «El Pla de desenvolupament rural és cada vegada pitjor; perdem pistonada» –la pagesia, la ramaderia; hi ha algun sector que funciona bé però la majoria està en una situació realment precària. I vostè ens diu que es fan camins rurals. Escolti'm, els camins rurals estan molt bé, fets amb els ajuntaments, però, atenció, els camins rurals no resolen el problema de producció de la nostra pagesia i de la nostra ramaderia. Bé, li podria parlar de moltes altres coses; espero poder-ho fer en algun moment del torn de rèplica.

Pacte per la innovació i la recerca –vostè ahir va fer una cita. Doncs, miri, Convergència i Unió, senyor president, li diu que el signarà, aquest pacte. El signarem, ja hi pot comptar. Fixi la data del dia que a vostè li vagi bé; Convergència i Unió hi serà. S'ha fet la feina en la línia del que nosaltres, doncs, entenem que s'ha de fer; sempre es pot fer millor, òbviament, però tenim un full de ruta. Només lamentem una cosa, que aquest full de ruta ens porti un altre cop al punt de partida de la política d'en Mas-Colell, que no s'havia d'haver abandonat mai. I resulta que ens hem passat cinc anys fent giragonses per tot arreu, amb un conseller, amb l'altre, amb un director, amb un altre, amb un secretari, amb un altre, etcètera, i al final hem hagut de tornar al punt de partida. Quina llàstima i quina desgràcia. Però, bé, escolti'm, no fem sang amb això. Nosaltres hi serem, perquè vegin que l'actitud de Convergència i Unió és la que jo crec que ha de ser en aquests moments. Hi ha un bon acord, és exigent. Convergència i Unió hi pot donar el seu suport. Només serem vigilants, òbviament, que tot això després es compleixi fil per randa, que és el que el país necessita.

El pacte d'infraestructures. Senyor president, on és aquest pacte? Fa gairebé dos anys que hi treballen..., perdó, aquesta legislatura. On és el pacte d'infraestructures? Vostè es presenta en el debat de política general per fer balanç del que està passant i fer prospecció del que han de fer i resulta que, amb la que està caient, el Govern de la

Generalitat no és capaç d'haver portat en aquest Parlament el pacte d'infraestructures.

I, si m'ho permet, deixi'm fer-li una pregunta concreta, que vostè ahir no s'hi va referir: i el quart cinturó? No, li ho pregunto per una cosa, perquè és que hi ha una resolució de l'any passat, feta per vostès, que deia que en un any –és a dir, ara– hi hauria un projecte portat aquí, al Parlament. I vostè no ens l'ha ensenyat. I, per tant, li demano que quan torni a pujar aquí ens l'ensenyi. Perquè, escolti'm, jo els veig a vostès tres, que són els màxims dirigents del Govern, senyor Montilla, senyor Carod i senyor Saura, que sé que a més a més es reuneixen habitualment –gairebé es veuen cada setmana o més d'un cop la setmana–, i amb un any no han estat capaços de pactar una carretera? Vostès volen treure, senyor Montilla, aquest país de la crisi que té?, i de les dificultats que tenen?, i ens diu que hem de ser exigents i que hem de tenir el gust per la feina ben feta, i vostès, amb un any no han pogut pactar una sola carretera. Vol dir que tot això quadra? Vol dir que les seves paraules d'ahir eren paraules realment ben adreçades o sinceres? O simplement de cara a veure com es podia culpabilitzar els altres per treure's les culpes de sobre? Senyor Montilla, una carretera! Important, eh? –molt important–, però una carretera! Un any! –dit per vostès, votat solemnement en aquest mateix Parlament.

Ens va tornar a dir que en el tema de l'aeroport del Prat concretament vostès serien determinants. Vostè sap el que proposa el senyor Zapatero? Que tinguem un 19 per cent. Recordi que la resolució d'aquest Parlament diu: «Determinants i majoritaris.» I per això Convergència i Unió dèiem «majoritaris», perquè ens temíem com acabaria tota aquesta història, i especialment si ho porta el senyor Rodríguez Zapatero. Dinou per cent, ens proposen. Doncs no, escolti'm, no s'ha de dir «determinant», s'ha de dir rotundament que no perquè això és una presa de pèl monumental. I, en aquest sentit, s'haurà de tornar a fer una resolució que sigui clara d'una vegada per totes, perquè, si no, aquí anem marejant la perdiu i mentre anem marejant la perdiu aleshores el senyor Zapatero va imposant el seu criteri.

I quan es parla de la feina ben feta, doncs, escolti'm, apliqui-s'ho a l'obra pública que fa la Generalitat de Catalunya. Perquè resulta que si vostès agafen, per exemple, la

línia 9..., si això és un exemple de feina ben feta, doncs, escoltin, que vingui algú i que ens ho expliqui. Vostès diran que «no sé si els projectes» i no sé quantes coses, però, escoltin, fa cinc anys que governen –cinc anys!–; no han inaugurat ni una sola estació. I miri que en té, aquesta línia; si no ho recordo malament, més de quaranta. Ni una estació, no han inaugurat.

I Bracons? Bracons estava començat, estava en execució, s'estava fent l'obra. I han passat cinc anys i encara no està en servei. Això és autoexigència, gust per la feina ben feta i no sé quantes coses més que vostè ahir ens recomanava, senyor president?

A la rèplica li parlaré –perquè vull destinar els darrers minuts de la meva intervenció al tema de l'autogovern i del finançament– dels pressupostos de l'Estat, especialment en el tema de les infraestructures. Només li demano una dada per quan vostè pugi a la tribuna: digui'ns –perquè està obligat a saber-ho– quina és la liquidació del pressupost de l'Estat en inversions a Catalunya de l'any 2007. Una dada importantíssima, que hem de conèixer perquè en els pressupostos del 2009 s'ha d'incorporar el que no s'hagi executat de l'any 2007 per part de l'Estat a Catalunya. Per tant, li demano que ens doni aquesta dada, que és una dada capital de cara al debat que haurem de tenir.

I, finalment, jo em pensava sincerament que ahir vostè, perquè corrien rumors en aquest sentit, ens anunciaria algun tema amb relació a majors competències derivades de l'Estatut. Corria el rumor i fins i tot s'havia publicat que hi hauria algun anunci sobre el tema de rodalies. I no ens en va dir res. Bé, llàstima! Només li demano una cosa: quan s'anunciï el tema de rodalies, que jo espero que sigui aviat, al més aviat possible, facin-nos el favor que sigui un traspàs sencer. «Sencer» vol dir que no només ens traspassin, doncs, el que són les operacions, per entendre'ns, o el funcionament dels trens, sinó que ens traspassin també les infraestructures. Perquè vostè s'imagina nosaltres gestionant els trens i des d'Madrid arreglant les infraestructures? No anirem mai a la una. I, a més a més, la culpa serà nostra per no gestionar bé. I la imatge com caurà en picat, de cara als catalans?, de les institucions catalanes. I a Madrid se'n fregaran les mans. Per tant, que es traspassi aviat però que

es traspassi tot. I en serem responsables totals, pel bé i pel que no estigui tan bé; ja ens ho jutjarem nosaltres mateixos.

Finalment, el tema del finançament; vostè hi va dedicar una part, jo també hi voldria destinar aquests tres minuts finals o quatre. Una reflexió prèvia que no puc evitar-me, perquè vostès entenguin per què Convergència i Unió ha actuat durant aquests darrers mesos com està actuant. Mirin, aquest Estatut que tenim, que se li havia fet tanta mofa, com si no fos res, eh?, inclòs el tema del finançament, resulta que ara costa Déu i ajuda de tirar endavant. Primera reflexió.

Segona reflexió. Va costar tant d'arribar aquí, i vostès ho saben, va costar tant que ara no podem baixar ni un graó, perquè els graons que havíem de baixar ja es van baixar en la negociació de l'Estatut. Sí, sí, no riguin –no riguin–, perquè tots els que hi van votar a favor ho van admetre; i els que no, no cal que hi entrem perquè és història passada, però ens podríem divertir una bona estona. És igual, deixem-ho estar. Escolti, si no té cap importància, tot això; l'important és que aquest país té un estatut que s'ha de complir. I jo els dic: no baixar ni un sol graó. La negociació es va fer, el pacte es va fer, es va referendar pels ciutadans de Catalunya –que no és una dada menor en democràcia– i, a partir d'aquí, exigència plena d'aquest Estatut. Per una raó: perquè si no exigim en el model de finançament tot el que diu l'Estatut, després, d'aquí a uns anys, aquest Estatut no ens servirà absolutament de res. O ens hi posem forts ara, que tenim tota la paella a la mà o després tot això serà paper mullat.

I aquí és on volia fer aquesta reflexió prèvia, perquè vostès entenguin que quan nosaltres posem condicions o fixem objectius no ho fem per molestar el Govern o el seu president, o per «incordiar», o per no sé què; ho fem perquè aquest país nostre, després de tot el calvari que va passar en el tema de l'Estatut i de les bufetades que vam rebre –i que encara en part rebem–, aquest país té dret que tot allò que diu aquest estatut es compleixi fil per randa, sense regatejar absolutament res.

I això què vol dir? Doncs, miri, els nostres objectius en el tema del finançament. Primer: l'Estatut, tal com diuen els lletrats del nostre Parlament –i aquest és el nostre, de parlament, no el de Madrid–, ha d'estar, en cas de conflicte d'interpretació, per sobre de la LOFCA a nivell espanyol. Punt primer.

Punt segon: s'ha de quantificar el que ens deu el Govern central per les decisions que han pres ells, des de Madrid, unilateralment, sense consultar-nos, i que comporten que a càrrec de la Generalitat hi ha més despeses o menys ingressos. Això ens ho han de compensar. I s'ha de tenir la llista feta de tot el que ens deuen. No sé si vostès la tenen feta o no, però seria molt urgent.

Tercer: una garantia –i dic «garantia», no una promesa– que la solidaritat no farà perdre posicions en el rànquing de renda de Catalunya; és exactament el principi d'ordinalitat. Sap què vol dir això? Això vol dir que si passem per sota de la nostre posició ens ho han de compensar amb diners. I aquí és on hi ha d'haver la garantia: compensació amb diners; diners o percentatge d'impostos. Quedem per sota, després de la solidaritat, del que ens correspon? Doncs, més percentatge d'impostos per a nosaltres, per a Catalunya. Mecanisme automàtic.

Quart: consorci de l'agència tributària –50 per cent - 50 per cent entre l'Estat i la Generalitat–, que s'ha d'encarregar de la gestió de tots els impostos cedits totalment o parcialment, que són tots excepte l'impost de societats.

Cinquè: cistella d'impostos. Ha de ser íntegrament respectada ja a partir de l'any 2009. Això és quantificable. Això..., jo no li diré la xifra perquè vostè no vol que es diguin xifres públicament; molt bé, no la hi diré, però es pot quantificar. Això necessitem tenir-ho per l'any 2009. Per una raó, perquè, escolti'm, si després d'haver negociat percentatges que arriben a la mil·lèsima del 58 per cent, per entendre'ns, que no és allò..., pel broc gros, no?, si hem arribat en aquests percentatges i això ens correspon a Catalunya, ara resultarà que, amb el dèficit fiscal que té aquest país, publicat pel mateix Govern central, l'any que ve encara haurem de tornar uns diners d'aquesta cistella que ens corresponen a nosaltres legalment per l'Estatut? Seria una vergonya immensa i un *trágala* inacceptable. Per tant, escolti, objectiu de Convergència i Unió: que la cistella d'impostos, que és quantificable, es respecti íntegrament.

Sisè: fixar una xifra de comú acord per saber si l'acord és bo o no i, per tant, si s'accepta o es rebutja. Concretament, una xifra per al seu termini de finalització, que és, d'acord amb l'Estatut actual, el 2011. Hem de fixar una xifra, senyor president. Ja

sé que a vostès els fa molta mandra, però la xifra és fonamental. Perquè sap què passa?, que si no hi ha xifra no sabem on anem junts. Vostè ens té confiança per anar junts? *(Pausa.)* Doncs, escolti'm, si ens té confiança hi ha d'haver una xifra; i si no ens la té, doncs, la unitat serà formal però no serà real. I vostè sap que el nostre compromís, senyor president, i el meu particular és que la xifra no es farà pública, perquè ja entenem que no s'ha de donar avantatge a l'adversari. No s'ha de fer pública però hi ha de ser.

El nostre oferiment és ben clar: unitat real, que vol dir objectius comuns en aquesta línia que els diem, que no ha de ser tan difícil perquè tot això ho diu l'Estatut, no ens ho inventem, no demanem res més del que diu l'Estatut. Per tant, unitat real, fixar objectius comuns i, a més a més, senyor president, ficar una estratègia comuna a Madrid fins a les últimes conseqüències. Això és la unitat real, tota la resta és la unitat de declaracions, la unitat formal, que és molt bonica, que nosaltres no trencarem, òbviament, no farem res que pugui posar en qüestió aquesta qüestió formal, fotogràfica, si vostès volen, però Convergència i Unió el que ha perseguit des del primer moment és la unitat real. I la unitat real passa per fixar objectius a Catalunya, incloses les xifres, tenir confiança entre nosaltres, anar junts a Catalunya, anar junts a Madrid fins a les últimes conseqüències i utilitzar...

Fitxer 4

...vostès també, als nostres diputats a Madrid, passi el que passi, perquè ha de quedar clar. Ara és l'hora de la veritat, ara és l'hora dels fets i no de les paraules, i també és bo saber quins diputats a Madrid estan al costat de Catalunya i quins no ho estan tant.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en primer lloc, he de dir que m'alegro de coincidir almenys en la valoració pel que fa referència als actius que té el nostre país, amb els seus punts forts, com vostè ha dit, i amb els seus punts febles. Uns valors que jo penso que realment té el país i que té la seva gent, que no és patrimoni de ningú. Vostè diu que aquests valors dits per segons qui –per nosaltres–, per vostès sonen a poc convincents. Segurament, parlar del treball, de l'esforç, del sacrifici personal és poc convincent. Escolti, jo vaig començar a treballar als setze anys, dotze hores, de nit, en aquest país, per fer aquest país. Per tant, no és una cosa que em soni llunyana, ni un valor que no sigui també meu, com ho és, crec, de la majoria de la societat catalana, i precisament aquest és un dels nostres grans actius. Per això tinc confiança en el país, perquè tinc confiança en la seva gent, en tota la seva gent, en el conjunt de la seva gent, dels seus ciutadans.

Perquè fer referència que –dit per vostès, com vostè ha dit assenyalant cap aquí– això és poc convincent, entre altres coses, fent referència, evidentment, a l'etapa de Govern de Convergència i Unió, de vint-i-tres anys, és ignorar també a molta gent que ha estat treballant i fent país sobre la base d'un esforç i un sacrifici personal; no des del Govern de Catalunya, certament, des de l'oposició o des dels ajuntaments, des d'on s'ha treballat molt, precisament, per aquest país i per fer país.

Miri, vostè diu: «I la feina del Govern on és?» Bé, segurament es va delectar tant amb la meua intervenció que no es va quedar amb l'exposició de la feina feta, que és molta i llarga; millorable, com sempre, perquè no arribem a tot arreu. També vaig parlar precisament d'autocrítica –també ho vaig fer. Vaig parlar d'exigència, però també d'autocrítica. Miri, la crisi, jo sé que, evidentment, no tot ve de fora –ja ho hem dit–, certament; cada vegada, fruit, entre altres, de la globalització ens afecta més..., afecten més la nostra economia decisions que es prenen molt lluny; ara més que en la crisi del 93. O no?

Repasava què va fer el Govern de Catalunya durant la crisi de l'any 93, perquè vàrem arribar a un nivell d'atur per sobre del 20 per cent –suposo que vostè ho recorda, no? I, francament, el Parlament no va celebrar cap Ple extraordinari ni va

haver-hi cap compareixença del president per parlar de la crisi, es va pensar que era innecessària. I les mesures? Què va fer el Govern? Va posar 2.000 milions d'euros d'aval... 2.000 milions de pessetes, perdó, per a avals. Aquesta va ser la gran aportació per solucionar la crisi, entre altres coses, que es va fer. Vostès saben perfectament que, per parlar d'aquest camp concret i d'aquest instrument com és l'Institut Català de Finances, al llarg d'aquests anys es deuen haver posat, amb diferents modalitats, no avals, sinó crèdits per més de 2.000 milions, però d'euros. Aquesta és una mica la diferència, també, per abordar la crisi, per donar liquiditat a les empreses, això que vostè deia que nosaltres no fem i que vostès es veu que van fer tan bé, l'any 93 –ho van fer tan bé amb 2.000 milions *de pessetes*–, com a gran actuació.

«No tenim un pla seriós contra la inflació.» Bé, evidentment que la nostra possibilitat d'incidir sobre el preu del petroli, dels aliments, dels pinsos, dels fertilitzants és el que vostè sap. Però això no vol dir que no s'hagin pres mesures, que no hi hagi un grup de treball que està funcionant a aquest respecte; ara, amb les limitacions que vostè sap que té un govern com el nostre –i també altres–, en un context, com deia, d'economia globalitzada.

Diu vostè que no hem fet un pla d'energia i del petroli. Miri, respecte al Pla de l'energia i a les energies renovables, li he de dir que aquest Govern ha fet, en un curt període de temps, el que vostès no van fer en vint-i-tres anys. Sap, vostè, que en energia fotovoltaica s'han instal·lat, en els últims dos anys, més megawatts que ens els vint-i-tres anys de Convergència i Unió? Per no parlar de l'evolució de l'energia eòlica. Quants megawatts d'energia eòlica es van instal·lar durant els vint-i-tres anys de Convergència i Unió? Vostès creuen que poden donar lliçons precisament en aquest camp? (*Remor de veus.*)

I disposats a obrir tots els debats. No sé si vostès també. Nosaltres no tenim por als debats.

Miri, no coincidim en un tema que ja vostè va exposar en la seva intervenció del 16 de juliol, quan vàrem tenir oportunitat de parlar de la situació econòmica, de la crisi econòmica. Nosaltres pensem que en un moment de davallada, de caiguda

substancial dels recursos, no és precisament el moment de plantejar-se rebaixes fiscals més enllà de les que ja hem aprovat. Perquè vull recordar que, aquest any, han entrat en..., han tingut vigència algunes propostes de rebaixes, puntuals, per a determinats col·lectius especialment, també altres de caràcter general –en successions i donacions, en actes jurídics i documentats, també en l'IRPF pel que fa referència a la rehabilitació d'habitatges dels joves–, que pensem que és el camí.

Vostè ha dit que nosaltres no fem els deures, ha parlat en concret de l'ocupació juvenil. Miri, l'ocupació juvenil a Catalunya és..., l'atur juvenil, perdó, a Catalunya, és del 16 per cent; la més baixa, per cert, de totes les comunitats autònomes de l'Estat. I de la mitjana europea. Segurament, dintre d'un temps no estarem tan bé, puc reconèixer això, però aquesta no és la realitat actual. El nombre d'ocupats a Catalunya ha augmentat més que la mitjana estatal, i és Catalunya qui, proporcionalment, ha creat més llocs de treball en aquest període; aquesta és la realitat avui, miri.

Recerca. M'alegro que vostè hagi anunciat que signaran el pacte per la recerca, crec que és una bona notícia, perquè en tot el que sigui possible hem d'anar plegats; ho he dit en més d'una ocasió i m'alegro que, així com en altres coses hi ha divergències, pugui haver coincidències en temes com aquest. Això no es pot fer sobre la base de desqualificar i dir que, de fet, el que estem és tornant a l'any 2003. si tornéssim a l'any 2003, estaríem aquí (*el president mostra a la cambra uns gràfics*) pel que fa referència a despesa de la Generalitat en recerca, desenvolupament i innovació: 371 milions. Això és 2007: 359 milions, la despesa de la Generalitat en recerca, desenvolupament i innovació. Per tant...

Afortunadament, s'han posat en marxa molts centres, ha crescut substancialment –en pràcticament un 30 per cent– el nombre de persones que treballen en recerca –més de quaranta mil a casa nostra–, i penso que, en aquest sentit, és una dada positiva que cal posar en relleu, perquè hi hem estat treballant. I el que hem de fer és, sobre la base de les directrius que marca i que marcarà el pacte, continuar accentuant aquest esforç que ha de fer el Govern i que han de fer també les empreses perquè el nostre país pugui assolir, finalment, un percentatge del seu PIB destinat a recerca,

desenvolupament i innovació que sigui homologable amb la mitjana europea. Encara estem molt lluny i hem de fer un esforç; un esforç que han de fer les administracions, el Govern –el Govern de Catalunya–, però que han de fer també les empreses si realment volem assolir aquest objectiu.

Pacte d'infraestructures. Bé, vostè, quan parlem del pacte d'infraestructures parla d'una infraestructura, que, a més a més, és de l'Estat, l'executa l'Estat –l'executa l'Estat–, hi ha tres trams que estan en obres i estaran en obres encara un temps, perquè són... I aprofita això per dir que no hem aconseguit pactar ni una carretera. No, no, no hem pactat ni una carretera, no. Hem fet moltes carreteres. Escolti, saben quantes autovies lliures de peatge van fer vostès? Doncs, miri i repassi els quilòmetres que hi ha fets ara i veurà com s'han més que duplicat els quilòmetres d'autovies lliures de peatge amb aquest Govern, en un curt període de temps. Ens hem posat d'acord a l'hora de, precisament, fer infraestructures de tot tipus –també viàries, ja que vostè en parlava. I en concret, d'autovies sense peatge, avui hi ha a Catalunya més autovies sense peatge, molts més quilòmetres que quan vostès governaven; aquesta és la realitat. Ahir vaig citar tres trams en concret perquè s'han inaugurat aquest any –perquè s'han inaugurat aquest any–, d'aquestes autovies. Miri si ens hem posat d'acord en coses, no exclusivament en projectes, sinó, després, a desenvolupar-los, a executar-los.

I ho fem, perquè, entre altres coses, les infraestructures, la inversió en obra pública és fonamental també per afrontar la crisi. Per afrontar la crisi que, entre altres coses, ha comportat que nosaltres hàgim dedicat molts esforços pressupostaris precisament a les infraestructures. Vostè ha parlat, en concret, del baix nivell d'execució de l'obra pública a Catalunya. També, per comparar dos exercicis –el 2003 i el 2008–, fins al dia 19 de setembre, un increment del 73 per cent d'inversió executada de la Generalitat de Catalunya. Suposo que és una dada ben eloqüent de les coses.

Ha fet vostè referència als temes de les polítiques socials i a la Llei de la dependència. Ha dit: «És atendre càlidament l'aplicació que vostès estan fent de la Llei de la dependència?» Miri, segur que per a les més de vint-i-set mil persones que

fa un any no tenien ni prestació ni servei, i ara tenen o una prestació econòmica o un servei, segur que sí –segur que sí–, li ho puc assegurar.

També ha parlat, en el terreny de l'educació, del fracàs escolar. Certament, un tema que ens preocupa –ho he dit en més d'una ocasió, també en vaig fer referència ahir–, és un dels objectius que precisament es tracta de corregir amb la Llei d'educació de Catalunya i amb un conjunt de mesures, algunes de les quals vaig anunciar ahir. És, òbviament, un tema que sí que ens preocupa de...

Fitxer 5

Molt especial, igual que ens preocupa millorar les infraestructures escolars. Per cert, l'any 2003 la població escolar..., l'última legislatura de govern de Convergència i Unió la població escolar creixia molt poc; com vostè sap, ara ha tingut un creixement espectacular, aquest curs 34.000 alumnes més. I, per cert, amb aquesta perspectiva de creixement de la població escolar com mai, al nostre país les aules prefabricades o barracons, que vostè diu, si amb vostès tenien una durada de més de quatre anys, amb aquest Govern estan tenint una durada de menys de dos anys, perquè quan s'instal·len darrere sempre hi ha un projecte que està en marxa (*remor de veus*) – sempre hi ha un projecte que està en marxa. Aquesta és la realitat. (*Persisteix la remor de veus.*)

Escolti, perquè, a més a més, ho vaig dir ahir i ho dic avui, si vostès feien una mitjana de cinquanta escoles l'any, aquest Govern fa més del doble, i destina molt més del doble de recursos a la inversió en infraestructures escolars.

Llars d'infants, n'hi havia 23.000 l'any 2003; n'hi han més de 43.000. Aquesta és la realitat, li agradi o no, aquesta és la realitat. I estic parlant de places en funcionament, no de places compromeses, que, evidentment, hi ha, com vostè sap, moltes més.

Certament de les crisis s'han d'extraure bones lliçons. Ho vaig dir ahir i ho reafirmo avui. Vostè ha parlat de desgavell, d'enganys. Miri, després de la crisi de la sequera, entre altres coses, el país ha pres més consciència d'un bé escàs que és l'aigua, i ha estalviat. I aquest Govern, com vostè sap, té en marxa infraestructures que aportaran

a les conques internes 180 hectòmetres cúbics a finals de l'any que ve, alguns abans. Finals del 2009, 180 hectòmetres cúbics nous.

Sap vostè les obres que vostès van fer què van aportar? Deu hectòmetres cúbics – deu hectòmetres cúbics. Això és el que van fer. Compari, per tant, la preocupació per garantir l'abastament d'aigua d'un govern i de l'altre. (*Veus de fons.*)

Ens dediquem a formar al Servei d'Ocupació de Catalunya i no a generar llocs de treball, el personal, també, del Servei d'Ocupació de Catalunya, a l'Administració, convé formar-la per adaptar-la a les noves necessitats. Quan hi ha feina, i hem tingut anys de molta feina, la gent normalment no utilitza els serveis públics per trobar la feina. I això ha passat amb aquest Govern i ha passat amb altres governs, i passa a tot arreu.

Ara hem d'especialitzar més la nostra Administració precisament per als temps que tenim. Segurament a vostè li truquen empreses, no?, que volen reunions amb el Govern... Això, suposo que després de vint-i-tres anys hi ha tots uns lligams que és normal que sigui així. (*Remor de veus.*) No passa res, eh?, també és segur que a nosaltres, quan vostès governaven, alguna empresa també se'ns va adreçar perquè la rebéssim. Això és normal, no?, no passa res.

Però, escolti, jo li he de dir..., no faré ara aquí un llistat d'organitzacions empresarials, sindicals, socials, d'empresaris amb què m'he vist els últims sis mesos, molt llarga – molt llarga– seria la llista. Entre altres coses perquè procurem, dic jo..., el conseller Castells, el conseller Huguet, els membres del Govern, la consellera Serna, que tenen més relació, precisament, amb el món de l'empresa, tots ells podrien fer una llarguíssima llista d'organitzacions i d'empreses a les quals han atès, amb les quals s'han relacionat. Segurament sempre hi ha algú, alguna empresa, no?, a què no s'ha pogut rebre, però, en aquest sentit, encantat que vostès facin aquesta també aportació i, per tant, que puguem rebre les persones que han parlat amb vostès.

El camp de Catalunya, el camp català no està abandonat, escolti. No és veritat, i vostè si actua amb rigor de segur que no diria alguna de les coses que ha dit. Perquè certament que hi ha sectors que han passat per situacions de dificultats; ahir em vaig referir, precisament, a les derivades en determinades sectors, doncs, de l'increment

dels fertilitzants, dels pinsos, a l'articulació de mecanismes de suport al sector porcí, precisament, entre altres coses, pels problemes derivats d'aquestes causes, el bon ús que s'ha fet dels instruments que l'Institut Català de Crèdit Agrari ha instrumentat per, precisament, pal·liar aquesta situació, per citar també alguns exemples.

Per tant, miri, nosaltres, en aquests camps, i en d'altres, estem afrontant la crisi, sobre la base del diàleg social, vetllant per les persones que ho necessiten, estimulants l'activitat econòmica en tots els sectors, intensificant, també, aquests canvis estratègics que són fonamentals per a la nostra economia –i que recull, molt encertadament, l'acord estratègic– i amb els instruments, també, i recursos pressupostaris de què disposem. Treballant per a l'economia productiva, aquesta que és tan necessària, aquesta que és el gran actiu del nostre país.

Bé, vostè ha fet referència al fet que doni les xifres de la liquidació del pressupost de l'Estat de l'any 2007. No les tinc, però quan les tingui cap problema a donar-les. Vostè sap que encara no estan..., d'aquestes xifres no es disposa en aquest moment. I, per tant, si d'aquesta liquidació es dedueix un saldo al nostre favor, evidentment que s'haurà d'aplicar d'acord amb el que preveu el mecanisme d'aplicació de la disposició addicional tercera que es va acordar per la Comissió Bilateral Estat-Generalitat l'any passat, evidentment, en funció del grau d'execució i de la mitjana del grau d'execució, també, que s'hagi produït en el conjunt de l'Estat.

L'Estatut, vostè ha dit que jo no he fet segons quins anuncis. Jo he fet la intervenció que vostè coneix. Espero que, evidentment, puguem anunciar coses en el moment oportú respecte al desplegament de l'Estatut i a l'assumpció de competències que preveu. Vaig fer un balanç dels traspassos que s'han produït, al llarg d'aquest any i escaig de funcionament dels mecanismes bilaterals entre el Govern de l'Estat i el Govern de Catalunya. Vaig, també, fer referència a les resistències i les reticències que hi ha a l'Administració central per al desplegament de l'Estatut.

Un estatut que vostè, i nosaltres, també, volem, desitgem i treballarem i exigirem perquè es compleixi. Perquè s'ha de complir. S'ha de complir tot. S'ha de complir pel que fa referència al desplegament legislatiu; s'ha de complir pel que fa referència al traspàs de competències, i s'ha de complir també pel que fa referència al

finançament. Vostè avui ha fixat la seva posició respecte al finançament, els requisits que vostè creu que ha de contemplar l'acord, sobre la base de la seva interpretació del que diu l'Estatut.

Jo crec que, en aquest sentit, també vaig ser molt clar ahir en la meua intervenció respecte a com veiem nosaltres el tema del finançament. Un nou finançament que, evidentment, treballarem i que hem de treballar junts. Vostè diu que al final s'ha de parlar de xifres, evidentment al final s'ha de parlar de xifres. La meua obsessió d'un model s'ha de concretar en xifres, quan arribi el moment, no? I així serà, no?

Vostè també ha fet una pregunta, que si els tenim confiança. Jo la hi tornaria: i vostè, té confiança en el Govern? Perquè això és un tema que ha de ser recíproc. La confiança és recíproca. *(Veus de fons.)* «Cap», diu un dels seus diputats; evidentment si vostès..., si això reflecteix l'opinió de vostès és difícil... *(Remor de veus.)* No, no sabia que el senyor Grau s'havia fet del PP, però, de totes maneres... *(Rialles.)*

Per tant, sobre la base d'una confiança que ha de ser recíproca, sense trampes, treballant amb discreció, com vostè va argumentar, no?, a la negociació de l'any 2001, no? Vostè va..., i faig una cita textual, no?, diu: «La situació exigia discreció per la nostra part.» Parlant de la negociació, molt bé. Suposo que també entendrà que, en aquest moment, també cal aquesta discreció, que no està en absolut renyida amb aquest esforç, que espero i desitjo que sigui comú, d'arribar a un acord entre nosaltres i a un acord també amb l'Administració central, amb el Govern de l'Estat, per tenir un finançament que necessitem.

No sé si podem dir que és el millors dels..., com ens va dir l'any 2001, però que l'any 2001 ens va dir que era el millor en vint anys i que seria un acord per no sé quants anys. Molt bé, segurament no va ser tan bo quan avui tothom coincideix que va perjudicar Catalunya, perquè, si no hagués perjudicat Catalunya, no estaríem, evidentment, amb l'objectiu principal i compartit, entre altres coses, d'obtenir un nou acord.

Bé, vostè després també ha fet referència –i amb això acabo– una mica a temes recurrents, respecte al lideratge i a la confiança, novament, no? En això vostè és perfectament previsible, ho fa cada any.

Bé, segurament, com vostè sap, el problema és que la idea vostè i jo tenim del lideratge és diferent. Vostè pensa en un lideratge segurament més derivat..., segurament condicionat per determinades càtedres de lideratge que hi ha; aquest Govern i aquest president aposten per un lideratge més compartit. Ho he dit en una altra ocasió i avui ho torno a repetir.

I amb això, diguem-ne, dono per conclosa aquesta primera resposta.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Artur Mas.

El Sr. Mas i Gavarró

Sí, gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, escolti'm, tot el tema de la valoració de les actituds, dels valors als quals vostè feia referència, jo també, etcètera, jo només els demano una cosa: no s'agafin sempre les coses a nivell personal. Jo no li parlava de vostè, li parlava de l'actitud del que vostès representen col·lectivament; no és un atac contra el senyor Montilla, jo li tinc tot el respecte del món, i ja està, no passa absolutament res. Ni cap altre s'ha de sentir personalment afectat. No, no tinguin la pell tan fina i tan prima sempre. Sempre..., sí, home, sempre es reboten pel mateix. Tranquils, no passa res.

És un judici, diguem-ne, global. Saben per què? Perquè és que governant vostès en alguns llocs han arribat a instaurar uns valors completament diferents. Començant per aquesta ciutat de Barcelona, que vostès mateixos han anomenat en algun moment «la capital de la transgressió».

I li asseguro que tot això no té res a veure ni amb l'esforç ni amb l'afany de superació ni amb la feina ben feta ni amb no sé quantes històries més. I això no ho hem fet nosaltres, ho han fet vostès, però no *vostè* personalment el senyor

Fitxer 6

...[Montilla i Aguilera.] No home!, no; vostès, com a conjunt, no?, i no cal ofendre's per això. Segon, jo suposo que no m'he explicat bé i, per tant, doncs, deu ser culpa

meva, no?, però quan jo li deia com es podia intervenir en política econòmica no li estava dient què havia de fer el Govern de la Generalitat, només, li estava dient com un president de Catalunya, que pot tenir força a Madrid, pot influir sobre la política econòmica espanyola. Sap què va fer el senyor Pujol –com que vostè sempre fa comparacions, doncs, fem-ne una–, sap que va fer el senyor Pujol a la crisi de l'any 90 i pico? Va agafar el Govern de la Generalitat, començant pel conseller d'Economia i els diputats i senadors de Convergència i Unió i va marcar un canvi de rumb a la política econòmica de tot l'Estat, que li refrescaré per si se n'han oblidat.

A l'estat passava que hi havia molt consum, molta importació i molta pesseta alta, era allò que deia en Solchaga, se'n recorda?, *«aquí se hacen negocios como se atan longanizas»*, més o menys deia això –més o menys–, sí, fa molts anys d'això. I sap com es va canviar aquell model?, consum, importació i pesseta alta? Inversió, exportació i devaluació de la pesseta perquè la indústria espanyola fos més competitiva. Això era un canvi de model de política econòmica.

L'única cosa que jo els he dit és que vostès, i vostè, i no s'ho agafi malament, no és una crítica a la persona sinó a l'actuació, vostès no existeixen, és que no se'n recorda ningú de vostès quan es parla de política econòmica a l'Estat espanyol, i em temo molt que a Catalunya gairebé tampoc. I el que li reclamava implícitament, i això crec que sí que es podria haver entès, és, home!, és que faci alguna cosa, si és que té algun projecte, si és que té algun model en aquest sentit, si no tot és simplement passar el dia a dia, que podria passar, no?

Segona cosa que vostè ha comentat. Ha entrat en moltes coses, jo tinc molt pocs minuts, però deixi'm dir-li una cosa. Quan vostè –quan vostè– parla de recerca, d'infraestructures i diu: «No, mirin, mirin, nosaltres hem pujat els pressupostos nosaltres, –hem pujat els pressupostos.» Home!, però, escolti, no faltaria més! Si han doblat el pressupost de la Generalitat! Si una persona cobra el doble d'una altra, oi que pot gastar més que l'altra, o no? Doncs, miri, a vostès els ha passat això, han cobrat el doble durant aquests últims cinc anys, perquè tenien un pressupost que era «ix» i ara tenen «ix» multiplicat per dos .

I, és clar que han anat pujant les coses, només faltaria! Un altre dia discutirem amb més temps com les han anat pujant, a veure on han gastat els diners, i a veure si d'aquí també en tenim alguns problemes en aquest moment. Per exemple, amb la inflació brutal d'alts càrrecs de l'Administració de la Generalitat. Per cert, quan vostè anunciava –anunciava– el pla d'austeritat no se li ha acudit que hi hagi alts càrrecs que pleguin? En tenen cent més que nosaltres, eh? –Cent més! Això no se li ha acudit? Baixar els alts càrrecs. Miri que és fàcil això, eh? –Això és ben fàcil, perquè amb aquesta inflació que tenen deu ser bastant fàcil escapar-ho una mica tot això. Per tant, és clar que han pujat les coses, home!, perquè tenen el doble de pressupost, evidentment.

L'ocupació juvenil. Com que veig que vostè és un home molt aficionat, i no s'ho agafi malament, eh?, a les dades i a fer repassada, allò, aritmètica i matemàtica. Home!, informis' bé. L'atur juvenil de la Unió Europea és el 14,8 per cent, l'atur juvenil a Catalunya és el 16,7. Gairebé dos punts de diferència. Però ja no és un problema estadístic, perquè a mi m'ha preocupat molt més que l'estadística una cosa que vostè ha dit. Ha dit: «Segurament d'aquí a un temps no estarem tant bé.» Fixi's el que ha dit, senyor Montilla. És que el traeix el subconscient. «No estarem tan bé.» Què vol dir que no estarem tan bé? Vostè creu que amb cent mil joves sense ofici ni benefici podem dir que no estarem tan bé perquè potser n'hi haurà alguns altres? El que s'ha de dir és que estarem pitjor, però no que no estarem tan bé, perquè dóna una sensació que això és simplement una dada estadística, com si aquí al darrere ni hi haguessin persones de carn i ossos, que són els que en pateixen les conseqüències de tot plegat.

El tema del Quart cinturó. Senyor president, jo ni li he parlat de les carreteres que vostès més o menys han posat en marxa, podrien fer aquí una salsa que no s'acabaria mai –no s'acabaria mai–, però ja no parlo d'això, és que els parlo d'una cosa que vostès, no nosaltres, no, vostès van acordar fa un any. Vostès ens van dir: «D'aquí a un any els presentarem la solució del Quart cinturó.» No els ho va dir Convergència i Unió, s'ho van dir vostès a vostès mateixos. Ha passat un any i resulta que no el tenen. I jo em pregunto: «És tan difícil que una carretera tan important s'acordi durant un any?» Perquè, escolti, si parlem de diligència del Govern i del gust

per la feina ben feta... Doncs això deu ser un molt mal exemple del que estem parlant, no? I no és Convergència i Unió que va dir això, van ser vostès. Són vostès que no fan honor als seus propis compromisos, que ja eren compromisos d'aquells que, escolta'm, qui dia passa any empeny. Un any –un any– per posar-se d'acord amb una carretera. I després volen arreglar el país!

Barracons, Llei de dependència, places de llars d'infants... Miri, les seves pròpies dades el delaten, senyor president. Diu: «N'hi havia vint-i-tres mil de llars d'infants, de places de llars d'infants, i ara n'hi ha quaranta mil.» Quantes són la diferència? Doncs, setze mil. N'havien promès trenta, del 2004 al 2008. –No em digui que no, home!, això és contrastable.– I n'han fet la meitat –n'han fet la meitat i encara ho consideren un èxit. Això és el missatge d'eficiència al país, eh? Les empreses que siguin innovadores i eficients, com el Govern, que fa la meitat de les coses que ha de fer. Fantàstic! Gran missatge.

Els barracons, senyor president, o els prefabricats, n'hi ha mil. Mai a Catalunya hi havia hagut tants barracons a l'inici d'un curs escolar. I vostès diuen... –Esperin, esperin, no es posin neguitosos, no es posin... Ja sé que els cou perquè ho havien criticar tant vostès això que ara això els afecta a vostès. I, mirin, les coses són així, no?– Però, fixin-se en una cosa –fixin-se en una cosa–, durant dos anys sencers els governs d'en Jordi Pujol, del president Pujol, van haver de fer front a una cosa que se'n va dir la LOGSE. Vostès recorden què va significar allò? Milers i milers i milers i milers d'alumnes que van entrar de cop en el sistema perquè s'allargava dos anys l'ensenyament obligatori dels 14 als 16 anys... (*Remor de veus.*) escolti'm, les coses són així. Però, escolti, si és igual, si la comparació a la qual vostè està tant, tant afeccionat, doncs, tampoc ens porta enlloc, l'única cosa que jo li deia és «vostès no poden presumir de bona gestió de Govern si resulta que comencen un curs escolar amb mil barracons.» Ara, diguin-t'ho, miri, escolti'm, no n'hem sabut més, ho hem fet malament, i ja està, aleshores, doncs, miri, han assumit la responsabilitat i endavant, no?

Dos o tres temes més. El tema de l'aigua, vostè expliqui-ho com vulgui, però vostès en el tema de la sequera van fer allò que el president Tarradellas havia dit més d'una

vegada que no es podia fer mai en política «van fer el ridícul», i van fer passar un ridícul espantós a tot Catalunya. Aquesta és la realitat. Que després la santa paciència dels catalans els porta a estalviar, comprendre-ho tot, i a anar-s'ho empassant, això és una altra història, però vostès van donar una sensació d'inutilitat total i absoluta davant d'un tema gros i punyent com era el tema de l'aigua.

Una cosa, senyor president, que em preocupa molt, perquè vostè ha fet gala de coneixement de xifres, algunes veig aquí equivocades, però m'ha dit una cosa que m'ha deixat garratibat, li he de ser sincer. Jo li he fet una pregunta tan concreta com «digui'ns la xifra de liquidació del pressupost de l'Estat en inversions a Catalunya de l'any 2007.» I vostè em diu: «Vostè ja sap que això encara no ho tenim.»

Senyor president, sap que vostè té signat un acord, concretament l'acord Castells-Solbes que obliga que el 30 de juny, fa tres mesos, senyor president, el 30 de juny vostès han de tenir les dades de la liquidació del pressupost de l'Estat en matèria d'inversions a Catalunya que ha de servir per incorporar després els diners perduts en els pressupostos següents. No coneix ni els seus propis papers! Coses importantíssimes, que el país s'hi està jugant molt. No, no, escolti'm, el país s'està jugant molt que es facin aquestes inversions, i que es faci la modernització. No saben ni on tenen els papers. És la pura veritat, home! (*Remor de veus.*) Escolti'm, no, no, no ho ridiculitzin, no, és l'acord Solbes-Castells, que no és un acord de Convergència i Unió amb no sé qui, és el Solbes-Castells, eh? Per les persones que segueixen els temes al dia a dia hauria de ser evident que tot això... Per tant, li torno a demanar, senyor president, més enllà de l'error que ha comès, li torno a demanar que pugui a aquesta tribuna i que ens doni aquesta liquidació d'una vegada per totes, no?

Darrera cosa que els volia dir en el tema del finançament. Vostè diu: «Que no ens tenen confiança al Govern?» Miri, i ara m'adreço a vostè personalment si m'ho permet, vostè sap que durant quatre mesos i mig el que ha fet Convergència i Unió per arribar a tenir un acord a Catalunya és molt més del que faria qualsevol partit que estigués a l'oposició. Sap per què? Perquè si això surt bé, i jo desitjo que surti bé... – fixi's, ho dic aquí a la tribuna perquè tingui la solemnitat que ha de tenir–, si això surt

bé, i jo desitjo que surti bé, qui s'apuntarà el principal «tanto» polític serà vostè i qui s'emportarà el principal «tanto» de veritat, el real, el que queda, serà el país.

I aquest és el risc que corre Convergència i Unió, el primer, el risc polític. Estem disposats a assumir aquest risc. Fixi's quina confiança li arribem a tenir. Em poden dir quantes vegades algun altre Govern de Catalunya a tingut aquesta predisposició del partit que està a l'oposició? Ara, a canvi d'això, senyor president, és molt demanar que vostès, discretament, perquè no els ho hem demanat d'altra manera, discretament –discretament– acordin amb nosaltres una xifra per saber si aquest acord finalment és bo o no és bo? Ara, de què tenen pot vostès? Que si al final s'acorda una xifra i no s'aconsegueixi vostès quedin malament? Vostès no estan disposats a assumir cap risc en tot això?

Vostè ens ha dit que estava negociant amb l'Estat el mateix document que té Convergència i Unió. En què quedem? Vostè ens reclama unitat a Catalunya i està negociant amb l'Estat a Madrid? Sobre quina base? Quina importància li dóna a la unitat si això és d'aquesta manera?

I la darrera cosa, senyor president, a vegades vostès parlen del Govern espanyol com si fos un Govern, absolutament allò, que no té res a veure amb vostès. Vostès fa cinc mesos o sis es van presentar a unes eleccions, socialistes catalans i socialistes espanyols, junts; tenen ministres al Govern espanyol, tenen vint-i-cinc diputats a Madrid –a Madrid. El que està fent el Govern espanyol, senyor president, és coresponsabilitat seva. Quan el 9 d'agost el Govern espanyol va infringir els terminis ho va fer amb ministres socialistes catalans a dintre, i quan el Govern socialista espanyol no compleix amb Catalunya ho està fent amb el concurs del PSC. Per això li he dit, si en algun moment vostès estan disposats, i jo també ho desitjo, que els passos que hem de donar junts a Madrid comportin una defensa conjunta, ferma i fins a les últimes conseqüències dels interessos de Catalunya, que són els nostres interessos principals i prioritaris.

(Aplaudiments.)

El president

Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, jo no m'he agafat les coses a nivell personal, vostè ha fet... En la seva intervenció s'ha dirigit, precisament, a aquesta banda de la cambra, no, no, ha parlat [#] de vostès, no ha parlat en abstracte i, per tant, en aquest sentit formem part d'un col·lectiu, d'un col·lectiu que comparteix valors, que com he dit abans no són patrimoni de ningú, no? Vostè ha fet referència a actituds en un determinat municipi. Miri, segur que a l'hora de trobar exemples jo m'estalviaré de donar altres que segurament serien menys edificants, pel que fa referència a la seva formació.

Crisi de l'any 93. El Govern de Catalunya va incidir, va incidir, es va produir en aquell moment una crisi econòmica on, òbviament, el Govern de l'Estat va prendre decisions fruit d'aquella crisi, d'aquell canvi de cicle que es va produir amb instrument, per cert, que avui no té: devaluació de la pesseta, avui no hi ha possibilitat d'avaluar la pesseta, no hi ha possibilitat d'incidir sobre els tipus d'interès, no és un tema menor, tampoc, ni en el tipus de canvi. Uns instruments fonamentals de política econòmica i de política monetària que tenia el Govern de l'Estat i que avui no té, avui té altres marges, la política pressupostària i la política, diguem, fiscal, però que són, evidentment, molt menys, fins i tot per tractar d'aconseguir objectius compartits, com és aquest de la...

Fitxer 7

de les exportacions a les que vostè feia referència. No hi ha pesseta, no es pot devaluar, és més difícil fer més competitives les nostres mercaderies per millorar les nostres exportacions. Estem parlant d'un altre moment, amb menys marge per a tothom. Fins i tot, ja ho hem vist..., ni el senyor Bush, que té la Reserva Federal i el Tresor, ha estat capaç fins ara de posar ordre a la seva situació..., a la situació en què estan vivint en aquest moment, fruit de la crisi financera americana.

És..., diu: «El pressupost s'ha incrementat el doble». No és exactament així. Hi ha hagut un increment important del pressupost; també de les nostres obligacions, fruit de l'assumpció de competències, o del desplegament de determinats serveis, com els Mossos d'Esquadra que, entre altres coses, comporten la seva corresponent despesa.

«S'ha incrementat el número de càrrecs»... Miri, respecte el pressupost, dediquem en aquest moment a alts càrrecs molt menys del que hi dedicaven vostès. Aquesta és la realitat. Bastant menys del que hi dedicaven vostès. No em posaré a discutir ara la xifra de l'atur juvenil. Depèn, quan parlem d'Europa, si estem parlant de l'Europa a 27, si estem parlant de l'Europa a 15 o dels membres de la Unió Econòmica i Monetària. Però sí dir una cosa: en aquest moment, l'atur al nostre país, en el seu conjunt, no arriba al 8 per cent, com vostès saben, i amb vostès vam arribar al 24 per cent. En un moment de crisi com ho era al començament dels anys 90 –el 93–, la crisi a la que vostè feia referència. I jo el que he dit és que aquestes dades, que mai, sempre que hi ha gent a l'atur no és una dada positiva, però que empitjoraran ho he dit perquè ho penso, malgrat el que fem. Aquí i desgraciadament en molts altres països, al marge, precisament de les polítiques que puguin posar en funcionament.

Places d'escola bressol: escolti..., més de quaranta mil places funcionament. N'hi havia vint-i-tres mil. Vostè diu: «Oh, però no han arribat a les trenta mil que varen prometre per al final de l'any 2008. No ha acabat l'any 2008, n'hi ha moltes que estan (*Veus de fons.*) en execució, que estan signades amb els ajuntaments, i, evidentment, el que hi ha és, hi haurà i es produirà a final d'any, és una revisió, precisament a l'alça, d'aquesta planificació. Ja ho puc comentar, perquè precisament –precisament–, en aquest sentit van els convenis que ja hi ha signats amb els ajuntaments, però estem parlant de places no signades o conveniades, sinó de places en funcionament. Jo he fet referència precisament a això.

Barracons: bé, escolti, tenim més alumnes que mai. Estem fent més inversió que mai. Sap vostè quants professors tenim respecte als que tenien vostès a l'any 2003? Quinze mil professors. Quinze mil professors: no és poca cosa. I per això he fet referència, entre d'altres coses, a que el ritme d'inversió comporta, precisament, el que la durada mitjana d'aquests aularis prefabricats, no arribi als dos anys; i,

repeteix, amb aquest increment de població i amb aquest número tan important, quan amb vostès, precisament, la mitjana era superior als quatre anys.

Bé, vostè sap que..., suposo..., el pressupost es va presentar ahir, el pressupost de l'Estat. Vostès segurament encara no han tingut temps de mirar-lo amb deteniment, però si ho miren trobaran la resposta al que vostès mencionen. Sabran, per exemple, que la liquidació del pressupost de l'any 2007 no estarà fins al dia 15 d'octubre, per exemple, eh?, tancat[#]. I, per tant, veuran que hi ha les previsions, precisament, per fer front a aquesta situació a la que vostè feia referència. Això està allí, vostè ho repassarà i veurà com estic dient la veritat.

Vostè diu que nosaltres no..., estem assumint, o que assumim poc risc en el tema del finançament. Miri, ha estat la tònica d'anteriors governs afrontar la negociació del finançament del país sense comptar amb l'oposició. Així va ser a l'any 2003, sense comptar amb l'oposició. Suposo que també vostès tenen un..., tenen mèrit, jo no li negaré, però també, també hi ha un fet: per primera vegada el Govern de Catalunya es posa també a disposició del primer partit de l'oposició per negociar una posició comuna respecte al finançament del nostre país. I, per tant, això vol dir que li donem importància. I donem importància a la seva receptivitat, a la seva actitud, que jo no..., en aquest sentit, espero i desitjo que no sols siguem capaços de tenir una posició comuna respecte al finançament, sinó evidentment que això acabi amb un bon finançament, amb un bon acord de finançament amb l'Estat.

Cadascú defensant el seu. Jo sóc el president de Catalunya, no estic aquí de representant de cap ministre. I el que em toca i em tocarà fer, amb molt de gust, és defensar els interessos de Catalunya. Per tant, no confongui els plans, no confongui els plans. I en aquest sentit, disposat a defensar junts, amb fermesa, com vostè deia, i amb intel·ligència, aquest objectiu comú, que és, sobre la base del que diu el nostre Estatut, aconseguir el millor finançament per al nostre país, aquesta vegada sí. El de l'any 2001 era el millor. Ara, encara serà millor. Tenim un estatut que no teníem a l'any 2001, i, per tant, malgrat la crisi econòmica, que no teníem a l'any 2001 i ara tenim, estic convençut que obtindrem el millor finançament, d'acord amb el que preveu el nostre Estatut. I d'acord a treballar, evidentment, conjuntament.

I aquí tothom arrisca, tothom arrisca. Perquè, escolti, qui està a l'oposició sempre pot dir que és poc. I és..., per tant, aquí tothom arrisca, som conscients d'aquest risc i estem disposats a afrontar-lo.

El president

Senyor Mas, pot tornar a intervenir.

El Sr. Mas i Gavarró

Gràcies, senyor president. Quan li parlo de política econòmica, aquí i a Madrid, jo no li parlo de comparar moments. Fixi's que quan jo li he dit a on s'havia d'actuar, evidentment no he mencionat ni el tipus d'interès ni el tipus de canvi de la pesseta, que és obvi que això ara ja no es té. Jo li parlava, senyor president, d'actituds. Quina és l'actitud que en altres moments s'ha tingut des de Catalunya, i quina és l'actitud que es té ara. Abans s'intervenien i es liderava; ara es queden tancats a casa i «no pinten gaire cosa». Escolti'm, això són les actituds. I jo li demano que «pinti més». Fixi's, positiu ho deu ser, això, no? Jo li demano que vostè, doncs, agafi més el timó. I que vostè, doncs, a Madrid, sigui un referent en política econòmica. No perquè es diu senyor José Montilla, sinó perquè, com vostè recordava, és el president de la Generalitat de Catalunya, i això sí que ens interessa a nosaltres, com a catalanistes, que el president, que en aquest moment és el nostre president, tingui una veu i una autoritat en política econòmica a Madrid, i que els ciutadans vegin en aquest president com un referent, en una cosa que és fonamental i que és important. Això és el que jo li demanava.

Segona cosa: el tema dels alts càrrecs. Vostès hi destinen menys? Doncs no sé com s'ho fan, perquè en tenen més. Miri, en tenen cent més, gairebé, que no és poc, eh? I si hi sumen el personal eventual, que és el de confiança, també en tenen més dels que hi havia en l'últim govern de Convergència i Unió. I deixem-ho estar, si vostè vol, perquè escolti, si vostè està transformant aquest debat en un debat de política general de l'any 2003, doncs, no té cap sentit. Estem a l'any 2008. Vostè contínuament ens està parlant del 2003. No, escolti'm, senyor president, estem al 2008. I ara el president és vostè, i ara vostè ha de passar comptes, i passar comptes, doncs, vol dir haver-se d'enfrontar a la crítica i a que se li assenyali tot allò que a criteri dels altres

no funciona o no funciona bé. I ja li he dit que hi havia un munt de coses en aquest sentit.

Vostès tenen més professors. Els hi hem reconegut molts vegades, i no només els hi hem reconegut sinó que, a més a més, els hi donem suport. Escolti, si governessin una altres, també n'hi haurien més, de professors. Sempre n'hi ha hagut més de professors. A mesura que ha anat creixent el model educatiu, hi ha hagut més professors. Tan obvi com..., «vaja», com l'aigua transparent, per entendre'ns. Això és descobrir una mica la sopa d'all. D'acord, sí, no els hi hem pas discutit.

Un parell o tres de coses més abans que s'acabi el temps. Miri: les inversions de l'Estat..., vostè diu «miri-s'ho bé». No, miri, senyor president, miri-s'ho bé... – disculpi'm, eh?–, miri-s'ho bé vostè. Sí, miri-s'ho bé vostè. Miri, l'hi llegiré; l'hi llegiré perquè no hi hagi... L'acord Solbes-Castells. No d'en Mas amb no-sé, qui, o de d'en Duran... No, no, l'acord Solbes-Castells –són socialistes, no?–, diu: «Ambos importes –un d'ells, la liquidació de les obres de l'Estat de l'any 2007–, ambos importes, deberán facilitarse por el Ministerio de Economía y Hacienda a la Generalitat de Catalunya, antes del 30 de junio –junio, juny–, del ejercicio siguiente.» I si no estem mal informats, i no ens falla la nostra aritmètica, el 30 de juny de l'any 2008 ja ha passat. I, per tant, vostès, han de tenir aquest informe. I no ens el volen donar. No el volen donar a conèixer. I, pitjor encara, no el tenen –o pitjor encara, no el tenen–, la qual cosa seria gravíssima, perquè vol dir que vostès, aleshores, no se n'assabenten absolutament de res, ni d'aquelles obligacions que té l'Estat, per escrit. I després tots hem de jutjar com es recupera això.

Per cert, una altra cosa... *(Veus de fons.)* Sí, continuo llegint? Miri, continuo llegint: «I validarse por la Intervención General de la Administración del Estado antes del 15 de octubre. *(Veus de fons.)* Ah, sí? *(Persisteixen les veus de fons.)*

El president

Senyores diputades, senyors diputats...

El Sr. Mas i Gavarró

Que ens prenen per tontos? Ens prenen per tontos? No, no, escolti, és que si ens prenen per tontos, doncs, canviem de registre.

El president

Senyores diptuades, senyors diputats.

El Sr. Mas i Gavarró

No, no, perdoni, jo no li he preguntat... Senyor president, siguem una mica seriosos. No, no, escolti, si no he tingut cap inconvenient, però que encara és pitjor per a vostès, encara és pitjor per a vostès haver fet llegir això. Però que no se n'adonen? No se n'adonen? És a dir, jo no els hi he preguntat quina xifra ha validat la intervenció general de l'Estat, que és un organisme que està a Madrid i no a Catalunya. M'estava adreçant al president de la Generalitat de Catalunya, que està aquí en el Parlament de Catalunya, que el 30 de juny d'aquest any ha de tenir un informe del Ministeri d'Economia. Em vol dir, per favor, senyor president, què diu aquest informe? I faci el favor de dir-ho, perquè els ciutadans de Catalunya a que, una obligació que té l'Estat en un tema tan important, es conegui per part del Parlament de Catalunya en una sessió solemne com és la sessió del debat de política general. I, per tant, els hi ha anat pitjor haver de llegir això perquè és la confirmació que vostès ho han de tenir, precisament.

I la darrera cosa que els volia dir, la darrera cosa que els volia dir: en el tema del finançament (*pausa.*), no és el primer cop, senyor president, que hi ha una acció conjunta. També en això té mala memòria. I si mira una mica a la seva dreta, el conseller Castells li podrà recordar o refrescar la memòria. A l'any 1993, últim any de la victòria socialista a Espanya, amb Felipe González al capdavant, es va dissenyar un model de finançament, que era el primer 15 per cent de coresponsabilitat en l'IRPF, que va ser un pacte entre Convergència i Unió i el PSC. Per tant..., i vostè ja hi era en el PSC, i per tant hauria de tenir millor memòria. Perquè altres vegades ja s'havia anat junt.

Jo li parlava d'una altra cosa, jo li parlava d'una altra cosa, jo, el que li estava dient és que, si de veritat vostès volen anar junts, no haurien de tenir inconvenient a votar una

resolució de Convergència i Unió que digués el que jo li he dit tan senzillament en aquesta intervenció amb aquells sis o set punts. Perquè si vostès diuen que això també és l'Estatut, quin problema hi ha per votar-ho? Aquesta és la prova del nou que vostès realment vulguin anar junts.

Només li demano una cosa, entengui'm, no és una crítica, eh?, que consti. Jo entenc molt bé que vostè hagi de negociar. Vostè és el president de la Generalitat. Vostè té la màxima responsabilitat, cap crítica en aquest sentit, que quedi clar. Ara, jo li demano una cosa: si hem d'anar junts, hem d'anar junts compartint objectius i estratègies. Vostès no poden pretendre que Convergència i Unió estigui simplement al seu costat dient amén a tot i, a més a més, signant un xec en blanc perquè el Govern faci el que vulgui. Vostès no ho poden pretendre això. I em temo molt que és el que pretenen.

Fitxer 8

...si vostès volen anar de veritat amb Convergència i Unió, a hores d'ara ja hi hauria d'haver un acord a Catalunya, hauria de ser –crec modestament– en la línia que proposem, amb els pactes de discreció que s'hagin de fer sobre determinades coses i amb la consciència clara i l'objectiu compartit que a Madrid després també anirem junts passi el que passi, i que direm «sí» si és bo, perquè l'hem considerat bo des del començament tots dos o tos tres o tots quatre, els que siguin, i que direm que «no» si no assoleix els objectius que ens hem fixat.

Nosaltres trencarem cap unitat formal, de paraula, estètica, fotogràfica; no la trencarem, no es preocupin, ni farem cap negociació, no es preocupin. L'única cosa que els dic és que aquesta unitat que vostès volen em sona més a unitat retòrica que no pas a unitat real. I en aquest moment en aquest país necessita, si de veritat vostès se'n volen sortir, unitat real fins a les últimes conseqüències.

(Aplaudiments.)

